

»Ja,« svarede hun — dennegang noget kort, som var Emnet for ophøjet til at berøres imellem dem. — »De har jo truffet Hofjægermesterinden og Baronessen i Italien,« fortsatte hun afledende.

»Ja.«

»Det maa være morsomt saadan at rejse,« sagde hun og fortalte om, hvordan det længe havde været paa Tale, at hun skulde gøre en Schweizer-tur sammen med sine Forældre. Men Faderen havde aldrig kunnet faa Tid. Folk i Menigheden vilde ikke undvære ham saa længe. Det var daarligt nok, han fik Lov til at tage til København i otte Dage.

»I Grunden bryder Fa'er sig heller ikke om at rejse. Man forstaar dog ikke det fremmede, siger han. Og nutildags rejser Folk vist ogsaa altfor meget.«

Per lagde Mærke til, at hun ligesom blev højere i Skoene, naar hun nævnede sin Fader. Der var heri noget, der mindede ham om hans egen Søster Sigrid; — og uden at han rigtig vidste hvorfor, kom han til at smile.

I det samme fik han Øje paa en rødmalet Jernkrog, der var anbragt i Mandshøjde paa en Træstamme ved Siden af Gangen.

»Er den bestemt til at hænge sig paa?« spurgte han og standsede for at betragte den.

Frøken Inger kom mod sin Vilje til at le. Hun gjorde ham opmærksom paa en lille Jern-

Sigrid ?